

Derefter erklærede hun sig endelig rede til at følge ham paa en Runde gennem Byen. Per fik fat i en Droske, og de kørte afsted.

Vejen gik til Piazza del Popolo, som Nanny absolut først vilde se, fordi hun engang havde læst en Roman af det Navn. Derefter kørte de op over Monte Pincio, gennem Gregoriana-Gaden til Qvirinalet og atter videre — Bakke op, Bakke ned — forbi Diocletians Bade, Kapitol, Forum.

Kusken havde faaet Ordre til at køre raskt. De standsede ingen Steder; Nanny var velfornøjet med at se, hvad der kunde betragtes fra Vognen gennem en Teaterkikkert. Hun glemte ikke de pligtmæssige Forundringsudraab men var i Virkeligheden udelukkende optaget af sig selv eller rettere af Tanken om, hvilket Indtryk hun gjorde paa sin Ledsager.

Hendes Følelser for Per gemte fra gammel Tid en god Del Nag. Hun havde aldrig tilgivet ham, at han dengang forsmaaede hende, og hun havde bestandig gaaet og luret paa en Lejlighed til at skaffe sig Oprejsning. Denne Lejlighed mente hun nu endelig kommen. Derfor havde hun sluppet al sin Bedaarelseskunst løs paa ham allerede den foregaaende Dag ved Mødet paa Banegaarden.

Hensynet til Jakobe bekymrede hende ikke. Hun kunde i sin Forkælethed ikke tilgive Halvsøsteren, at denne ikke som alle andre vilde lade sig bedaare af hende men endog ret ofte ganske aabent tilstod, at hendes falske og behagesyge Væsen var hende imod. Og Nanny var overhovedet aldrig nøjeregnende med Midlerne, naar det galdt om at tilfredsstille en Lyst eller blot et Lune. Hun, hvem Faderen i god Tro havde kaldt „Normalbarnet“, fordi hun havde blomstret som et Billede paa selve Sundheden, havde altid gjort sig en unaturlig Fornøjelse af at anstifte Ulykker. Allerede paa Skolebænken havde det moret hende paa underfundig Maade at bringe sine Kammerater i Fortrød, og hun var neppe bleven halvvoksen og havde faaet lidt runde Former, før hun drev det som en Sport at sætte Splid imellem Forlovede ved at vække den kvindelige Skinsyge. Og denne Skadeglæde var saa meget mere ondartet, som hun i sin Fantasiløshed sjelden anede Omfanget af den Fortrød, hun voldte. Som et Barn, der i halvt uskyldig Lyst sætter Ild paa Genboens Hus for at se Luerne slaa ud af Taget, kunde hun bagefter blive helt betuttet over den anrettede Ødelæggelse.